

Anareta

Celý život jsem cítil, že je svět jiný, že by se některé věci neměly stávat, nebo by se měly stát jinak. Pořád jsem hledal ten spravedlivý svět. Od mládí. Když jsem byl kluk, žil jsem s představou, že pokud se ta spravedlnost a to správné neprosadí samo, musím tomu pomoci. Pověštinou jsem při své snaze dostal přes nos. Nikdy mne ale nenapadlo, že vyústění přijde tak, jak přišlo, a že bude mít takovou podobu. Když jsem byl starší, snažil jsem se hledat ten svět někde jinde. Jednou to bylo v hudbě, zejména s tajemnými motivy, jindy zase v barvách a plátně. Ano, mými koníčky byly hudba i malování. Jenže lidé říkali, že jsou mé obrazy depresivní a že je z nich přepadá smutek. Nevím, možná mají pravdu, já však malovat nepřestanu. Ale měl bych příběh zahájit tam, kde začal – tedy v našem čase. Ano, musím říci v našem čase, protože příběh, který budu vyprávět, se odehrává mimo čas, a aby byl pochopitelný, musím ho proto v čase vyprávět.

Považuji se ve svém životě za poměrně úspěšného muže. Vlastním prosperující firmu a netrpím materiálním nedostatkem. Dokonce mne – z určitého zorného úhlu – mohou lidé považovat za zbohatlého zazobaného povaleče. Každý víkend odjíždím z Prahy do západočeských lesů. Mám tam chatu kousek od Rokycan. Miluji lesy! Co žiji v Praze, tak mi lesy chybí. Proto jsem byl rád, že jsem se mohl do jejich blízkosti vrátit. Není nic krásnějšího než sledovat v ranním lese, a lhostejno, zda v zimě, nebo v létě, jak spolu bojují chlad a vlhko noci a teplo a světlo probouzejícího se nového dne. Jak se páry převalují a zahalují lesní stromy do tajemného pláště. Také jsem vždy tušil, že za tou krásou musí být ještě nějaká další, skrytá, že tohle je jenom vrchol ledovce. A toto tušení mne skutečně nezklamalo.

Dost často zůstávám na chatě sám, pouze s myšlenkami a se sklenkou whisky, před zapáleným krbem přemýšlím. Pak se zvednu, zajdu se podívat do lesa, zdali se stromy nezměnily (ale promiňte, tady by skutečně mělo být měkké i, jazykovědci se totiž hrubě mýlí, když přiřazují stromy k neživotným vzorům skloňování, dobře, uznávám, je to letitý zvyk) a jestli mají pořád stejnou náladu. Nikdy nemají dvakrát stejnou, ujišťuji vás. Nejhorším okamžikem celého týdne je neděle večer. Musím totiž překontrolovat chatu, všechno pozavírat a odjet zpět do Prahy. Tak tomu bylo pravidelně až do letošního roku.

Letos v zimě jsem býval na chatě sám častěji než kdykoli předtím a jezdil jsem zpět do Prahy i v jiné dny. Častěji jsem na chatě přespával i přes týden. Pravda, měl jsem hodně práce, dřel jsem od rána do noci, tak jsem využil každou příležitost pro své chvílky přemýšlení na chatě. Pochopitelně, život s člověkem zatočí tak, že mnohé

sny, nebo pocity a tušení z mládí ustoupí do pozadí a nejsou v mozku na první pohled patrné. Jenže v podvědomí, v některé z tajných zásuvek mozkových závitů, zůstávají a možná i zrají a čekají na okamžik, kdy budou znovu odhaleny nebo jich bude zapotřebí.

Právě jsem zamkl chatu a udělal poslední obchůzku, abych se přesvědčil, že jsou všechna okna a dveře zavřená, že nikde nic nehoří ani nekouří. Auto bylo nastartováno. Mohu vám říci, nesnáším, když mne studí promrzlá kůže opěradla, dlouhá cesta přede mnou a zebou mne celá záda. Stál jsem na opačné straně chaty a loučil se pohledem s nočním okolím. Na temných mracích nad Plzní jsem spatřil odlesk města, ale tady jako by žádná civilizace neexistovala. Najednou jsem měl pocit, jako když se něco mění. Neodbytný, neutuchající pocit hraničil s jistotou, že se cosi děje. Nebojím se v lese ani na hřbitově, ale tehdy jsem věděl téměř určitě, že cítím něco mimo viditelný svět. Nepohnul se jediný list na uschlém dubu, nepohnula se ani větvička, jen nad lesem tiše přeletěla sova. Pocit změny se vytratil s posledním mávnutím jejích křídel.

Snad se mi něco zdálo, zavrtěl jsem hlavou, abych se zbavil přeludů, a šel otevřít vrata. Nasedl jsem do auta, pustil si svou oblíbenou hudbu, irské Clannady, a hodlal vyrazit ku Praze. Jezdím stále stejnou cestou kolem svého oblíbeného masivu lesa. Mrzlo a pršelo, dost neobvyklá kombinace, a kapky na silnici okamžitě umrzaly. Jel jsem opatrně – také byste nechtěli zničit auto, na něž jste tři roky vydělávali. Podél silnice, mimochodem bez patníků, se ploužilo několik postav. To opilci přecházeli mezi vesnicemi od hospody k hospodě. Říkal jsem si, že v téhle slotě bych si tu orosenou sklenici klidně odpustil, byť bych byl na tom pivu závislý jakkoliv.

Autem smýkl poryv větru a přední kola sklouzla ke krajnici. Zábleskem světla vrhaného reflektory jsem hned na okraji lesa zahlédl na zlomek vteřiny, na nepatrný okamžik, obrysy nějakého velkého objektu. Jak ale kola zabrala, kužel světla se opět vrátil do původního směru a dešťovou clonou jsem viděl už jen silnici. Musel jsem se určité splést! Vždyť tady stavěli pouze rybník, a na ten jeřáb přece nepotřebovali. Nebo co to vlastně bylo?! Navíc, rybník je na druhé straně silnice. Říkal jsem si, že už blázním, a měl jsem na sebe vztek. Nejenže nedávám pozor, ale ještě popouštím uzdu fantazii a v dešti vidím přeludy.

Ta stavba, ta mi vrtala hlavou! Zabrzdil jsem auto a couval. A během chvíle jsem se nacházel přesně tam, kde jsem spatřil tu podivnou budovu. Anebo věž? Ano, to je to místo, kde pokaždé začne namrzat silnice nejdříve, kde vloni havarovala tři auta na náledí, ačkoli všude kolem bylo nad nulou. Na malém plácku tam parkují auta houbařů. Zastavil jsem a otevřel dveře. Do obličeje mne zasáhla studená sprška. Okamžitě jsem měl mokré nejen obličej a vousy, ale i rolák. No, vousy, mám takové strniště, nehřeje, ale zato se v něm dobře držela ta ledová voda. To byl tedy pěkně pitomý nápad jít na začátku zimy obhlížet kus lesa, když ho znám tak podrobně a tykám si tam snad s každým stromem. Přesto jsem vylezl. Nedávno zakoupený kožený kabát sahající až ke kotníkům jsem nechal ležet na zadní sedačce. Nebylo ho už třeba, stejně jsem byl

mokrý. Zašel jsem pár metrů do lesa. No samozřejmě! Kdosi tady pohodil část dvířek od ledničky. A jak dopadlo na mokrou hranu světlo auta, paprsek se pravděpodobně odrazil a vytvořil na zlomek sekundy iluzi čehosi vysokého. Tenhle trik používám často u svých obrazů. No nic, alespoň měl ten zrakový klam nějaký reálný základ.

Úplně promočený, ale spokojenější jsem usedl za volant, rozsvítil světla a rozjel se. Pochopitelně, okno se zevnitř ihned orosilo. Viděl jsem těch pár metrů před sebou jako v mlze. Jel jsem pomalu, silnice se trochu klikatila a nebylo vidět do další zatáčky. Zdálo se mi, jako by déšť ještě zhoustl a také se víc setmělo. Husté mraky propouštěly temné šedé světlo, jen o něco málo světlejší než černá zeď lesních stromů. No, a na tomto temném podkladu bylo zcela nemožné přehlédnout ruku, která stopovala. Sakra, a to jsem se zavázal, že nikoho nebudu brát! Ať si lidičkové pomůžou sami, mně také nikdo nepomohl! No jo, ženská, ŽENSKÁ jedna pitomá! To ale musela jít pěkných pár kilometrů lesem. Zplihlé dlouhé a zřejmě světlé vlasy jí spadaly po zádech jako ztrouchnivělý přehoz na postele. A co to má na sobě? Dneska ty holky opravdu nevědí, co by na sebe navěsily. Už jsem si zvykl, že boty mívají, když ne okované, tedy určité těžší než má vojenská bagančata, že svrchní pláštík nebo bunda jsou zaručeně kratší než svetr pod nimi, takže ten odporně, ale podle poslední módy „elegantně“ vyčuhuje, a přes to přehazují starý pléd, který rozhodně s tím vším barevně neladí.

Moje stopařka měla starobyle vyhlížející boty a její plášť promočený skrz naskrz se už tu a tam leskl zmrzlým ledem. No, ještěže nezastavím, to by ta kůže v autě dopadla. Najednou jsem ucítil, že auto samo brzdí. Překvapeně jsem zíral na své ruce, které automaticky spustily ukazatel směru, a na nohy, které se sešlápaly pedál brzdy a spojku, a opět na ruku, jak vyrazuje. Ta automatická souhra, jež pokaždé probíhá bez mého zjevného soustředění, právě teď proběhla i bez mé vůle. Prostě si tělo zase jednou dělalo, co chtělo. Musel jsem se tomu zasmát. Tak dobrá, vyplním si tedy modré okénko dobrého skutku a „babču“ svezu. Moment, jak si mohu být jistý, že je to „babča“? Neviděl jsem jí do tváře, a přesto jsem o ní celou dobu uvažoval jako o mladé praštěné dívce. V tu chvíli její ruka otevřela dveře mého auta a ona strčila hlavu dovnitř. Mokré vlasy se přilepily na obličej, takže rysy nebyly vidět, spatřil jsem jenom temné hluboké a neuvěřitelně zvláštní oči. Kabát měl předpotopní střih, vsazenou kapuci a jakési zdrhovadlo u krku. Pod ním jsem viděl šaty neurčité barvy a neznámého materiálu, skoro jsem si říkal, že je to jutový pytel.

„Můžete mě kousek vzít?“ ozval se tichý melodický hlas.

„Kam to bude, vážená dámo?“ zeptal jsem se na oplátku.

Aniž by odpověděla, vklouzla na sedačku a prohlásila: „Je to příhodná muzika, škoda, že to nikdy neviděli.“

Nevěděl jsem sice co a kdo, ale jak jsem řekl, Clannady mám rád, a tak jsem jaksi zapomněl, že mi nesdělila, kam jede.

„Máte ráda irskou hudbu?“ pokusil jsem se pokračovat v přerušném rozhovoru. Další divná věc. Ještě když jsem vozil stopaře, bylo mou specialitou trestat je za to, že

se vůbec se mnou svezou. Povětšinou jsem buď vůbec nemluvil, nebo jsem se snažil udělat jim z jízdy horor, aby si cestu jaksepatří užili, třeba chováním vzbuzujícím strach, nebo tak nějak podobně. Tahle ženská mě však donutila, abych byl milý! Tedy, alespoň se o to pokoušel.

Podívala se na mne zpod přivřených víček a vydechla: „Mám ráda tuhle hudbu.“ Všiml jsem si, že položila zvláštní důraz na slovo „tuhle“.

„Chutná trochu jako brána,“ pokračovala.

Málem jsem trhl volantem. Koho jsem si to proboha zase naložil do auta! Cvoka, už to bylo skoro jisté! Mám v autě některého z těch obecních bláznů! Ach jo, budou tedy problémy! No, ale zkusím to s ní jako s rozumným člověkem.

„Prosím? Řekla jste, že chutná jako brána? Chutná???“

„Jistěže jsem to řekla, vám nepřijde chuť odchodu a příchodu příjemná?“

Byl jsem zmaten. Tak tedy ne blázen, že by praštěná umělkyně?

„Vy studujete nějakou uměleckou školu?“ zeptal jsem se trochu vyveden z konceptu tak, že jsem si doposud ani neuvědomil, kolik je jí vlastně let.

A jak jsem řídil, snažil jsem se bez pohnutí očí soustředit na siluetu postavy, která mi utkvěla v tom úplně posledním koutku viditelného prostoru. Čas od času se přes její obličej mihlo světlo, to jak proti nám jezdila auta. A v tu chvíli vypadala mladě, asi jako středoškolačka. Předem však upozorňuji, že věk u žen nedokážu dobře odhadnout. Mám tendenci je považovat za mladší, než jsou, ale tady to tak skutečně vypadalo. Když ale pruh světla sjel z jejího obličej a zmizel v temnotě, svítily jí z tváře pouze ty hluboké oči. Jako by měly svůj vlastní zdroj světla. Zářily i bez odrazů reflektorů.

„I tak se to dá říct,“ odpověděla a v koutcích úst se objevil trošku ironický náznak úsměvu.

„Promiňte, nemusíme mluvit vůbec, pokud nechcete!“ poznamenal jsem lehce dotčen.

Tak já ji vezmu promrzlou a mokrou a ona si ještě bude hrát na milostpaní. Ať si dělá, co chce. S nemluvením mám své dlouholeté zkušenosti.

„Tím se to nejlépe vysvětluje,“ odpověděla ona.

„Podívejte se, nic proti vám, ale přijde mi trošku jako blbost vysvětlovat cokoliv mlčením. Ale je to váš názor, prosím. A kam tedy vlastně jedete?“

Byl jsem už dost rozmrzelý. Auto mokré a ještě budu ráno poslouchat, koho jsem to zase vezl a že bych s tím měl přestat. A cestu, kterou z chaty do Prahy jezdím, bych si navíc nerad zkazil stopařkou. Měl jsem se držet zásad a nikoho nebrat.

„K Dračí skále, ale nemusíte zajíždět až tam, dojdou těch pár kilometrů sama. Není to daleko.“

„No, to vám tedy pěkně děkuji, jenže já nevím, kde ta vaše Dračí skála je. Já jedu na Prahu a za chvíli budeme na dálnici, takže se, slečno, rozhodněte, kam vlastně chcete.“

„Vždyť vám to říkám! Přece vím, že jedete na Prahu, jinak bych vás nezastavila, ne? Já vám včas řeknu, nebojte!“ uklidňovala mne a ihned se znovu ponořila do mlčenlivého sledování aut projíždějících kolem.

Byla celá nějaká divná, ale pořád jsem si nebyl jist jak. Zastavil jsem jí přece já. Ne že ona mě zastavila. A najednou jsem si uvědomil, že pouhými pár slovy popsala můj pocit neskutečna, když jsem pozoroval své ruce a nohy, jak dělají něco, co jsem já neměl v úmyslu. Hmm, třeba má pravdu, třeba mě opravdu zastavila ona. A uculil jsem se.

„To je dobře, že se umíte taky smát,“ ozvala se, aniž by pohnula hlavou.

Dokonce se mi zdálo, jako by nepohnula ani rty.

„Měla jste pocit, že jsem takový mrzout?“ opáčil jsem.

„Mrzout zrovna ne, ale když někdo není schopen vnímat chuť brány, měla jsem obavy, že jsem se spletla. Vaše reakce na mne jsou taky jiné, než jsem předpokládala. Mám strach, že jste někdo jiný.“

„Jak jiný? Slečno, chcete mi snad říct, že vás někdo poslal, abyste na kohosi čekala, a vy jste si ho spletla se mnou?“

Celá tahle situace mi začala připadat čím dál tím víc absurdní.

„No, ne tak úplně. Nikdo mě nikam neposlal. Šla jsem sama. A když jste zastavil tak, jak jsem si..., byla jsem si téměř jistá.“

Slovesu, které použila, jsem nerozuměl. Znělo jako zavrčení.

„Cože jste si?“ zeptal jsem se. „Nějak jsem to přeslechl.“

„...,“ zavrčení se opakovalo. „Copak neslyšíte? Ještě aby mu tak chyběly smysly a moje snaha bude na nic.“

„Nerozuměl jsem vám to slovo, slyším dobře, i ty vaše poznámky o mých smyslech!“ Byl jsem už opravdu rozčilený.

Ta holka mě vážně vytáčela. A holka to byla. Jak se mnou mluvila, párkrát pohnula hlavou. Měla jemnou pleť bez jediné pihy, vlasy na čele jí trochu uschly a získaly zajímavý lesk. Takhle hebkou pleť mají pouze mladé dívky ještě nezkažené šminkami.

„Tak se hned nevztekejte, nepředpokládala jsem takový nedostatek vcítění.“

Ale ona neřekla VCÍTĚNÍ, tak jsem to pochopil já, nějak mimosmyslově. Řekla „košinek“, a to jsem slyšel docela jasně. Nevím, co ve mně to slovo přeložilo jako vcítění. Celá cesta byla jeden velký omyl, neměl jsem z chaty vůbec odjíždět.

„Ale odjel jste, ne? Jste na cestě, tak si nestěžujte, mnoho lidí na ni ani nevzkročí.“ No tohle už bylo vážně moc! Jsem velmi tolerantní obzvlášť k ženám, ale abych musel poslouchat, jak mi nadává někdo v mém vlastním autě, bylo už příliš. Sešlápl jsem brzdu a zamířil ke krajnici. Ještě jsem chtěl říci, že si tedy může klidně vystoupit do mrznoucího deště, když mě takhle peskuje. Ale co, přece jí neudělám radost, že mě „vytočila“. Prostě ji vykopnu. Zašilhal jsem na sedadlo vedle. Bedlivě mě po očku sledovala. Zastavoval jsem v odstavném pruhu, kolem se přehnalo nějaké auto směrem na Prahu.

„No vidíte a vy jste říkal, že nevíte, kde je Dračí skála. A zastavíte na nejvhodnějším místě. Koukněte, už je vidět!“ mávla neurčitě směrem do lesa.

Měl jsem pocit, že se zablesklo. Ohlédl jsem se, avšak na dálnici prázdnou, jako by se čas zastavil. Nad lesem a nad pruhem dálnice něco viselo. Snad mrak, anebo mlha. Ona stála vedle auta a upravovala si zdrhovadlo u kapuce. Opravdu to snad byla juta, nebo co.

„Nechtěl byste mě kousek doprovodit?“ zeptala se.

Nevěděl jsem, co jí mám na to říci. Byla záhadná. Byla záhadná jako celá dnešní noc. Udělal jsem krok, neviděl jsem si na lýtka, mlha tekla z lesa na odstavný pruh, který už docela zmizel, středový dělicí pruh dálnice také. Chtěl jsem zavřít dveře auta.

„Snad byste si měl vzít plášť, ještě nic neumíte, abyste mohl vyvádět takovéhle kousky,“ usmála se na mne.

Zcela bezmyšlenkovitě jsem sáhl na zadní sedadlo a vytáhl kožený plášť.

„Divné,“ pomyslel jsem si, „světlo v autě se ani nerozsvítilo.“

Zavřel jsem dveře. Šlo mi to nějak lehčeji než předtím.

Znovu se usmála: „Připraven? Tak půjdeme.“

Aniž se ohlédla, vyrazila do lesa, pryč od dálnice, pryč od mého milovaného BMW. Šel jsem za ní jako blázen. Z náspu jsem se ještě naposledy ohlédl. Za mnou zůstala pouze mýtiny bez stromů. Mlhou velmi nezřetelně prosvítaly obrysy střechy auta. Zdálo se, jako když je za nějakým závojem. Po dálnici nebo autech ani stopa. Stejně tak zmizely i sloupy elektrického vedení a ztratil se odlesk světel města na obzoru. Déšť přešel ve sněžení.

„Co budete vlastně dělat u Dračí skály?“ houkl jsem na svou průvodkyni.

„Já už nic, ten zbytek je na vás,“ odpověděla a otočila ke mně obličej. Zuby se jí zablýskly v úsměvu.

„Vy totiž neumíte ochutnat bránu, neumíte ani chutnat barvy, slyšet doteky, a cítit tóny, a ohmatat chutě. A to všechno byste umět měl. Sice nevím, proč právě vy, ale třeba už nikdo jiný není. Kdo ví?“

Už jsem nenašel sílu k odpovědi. Podle mě bychom měli v nejbližších okamžicích narazit na cestu, která se táhne lesem od dálnice jako montážní přípoj na starou silnici Rokycany–Praha. Tam, jak jsem předpokládal, se děvče zasměje, že je doma, a já budu za úplného pitomce. Zdálo se mi to, anebo je to pravda?! Že by sníl tak výrazně zhoustl a mísil se znovu s deštěm? Přitáhl jsem si klopky kabátu blíž ke krku. Na pochod mrznoucím lesem jsem skutečně nebyl dostatečně připraven. Cestu jsem nikde neviděl. Mlha se válela v hustších a hustších chuchvalcích a stromy měly divné tvary. Jako by byly jejich hrdé koruny jakýmsi zakončením něčeho mlžného, neskutečného a stromům nepodobného. Zase ty halucinace! Zřejmě jenom moje obrazotvornost dokresluje vjemy ze skučícího větru a valících se proudů deště se sněhem. Hmmm, asi jsem pod vlivem špatných filmů a televizních zpráv plných brutality a krve.

„No, pokud mě budete chtít zabít, musíte to udělat dřív, než narazíme na starou pražskou,“ houkl jsem směrem, kde jsem předpokládal dívčí postavu.

„To jsem mohla už dávno, ale nemyl se, žádná stará pražská už před námi není,“ ozvalo se ze šera přede mnou a mně se navíc zdálo, že jsem zaslechl tlumený smích.

Neměl jsem nejmenší chuť se s ní hádat, ani komentovat, že mi tyká. Nemám rád familiárnosti a od drzých stopařek už vůbec ne, přesto jsem to spolkl. Zajímalo mne, kam až je holčička schopná zajít.

Začali jsme se škrabat do kopce. Znáám krajinu mezi Rokycany a Prahou velmi dobře, takže jsem věděl, že musíme být dávno za silnicí na Prahu – ale ať jsem namáhal oči sebevíc, nespatriil jsem nikde známku jakékoliv činnosti. Stromy sahaly do výšky pro mne překvapivé a jen velmi nezřetelně jsem viděl úzkou cestu, kudy má průvodkyně zřejmě prošla.

„Moc se loudáš, tvoje boty nepatří mezi nejkvalitnější,“ ozvalo se vedle mne.

Prudce jsem otočil hlavu. Stála opřená o strom, kolem kterého jsem právě prošel. Vůbec jsem si ji nevšiml.

„Jsou dost drahé na to, aby byly kvalitnější než ty vaše!“

Slovo VAŠE jsem schválně zdůraznil, aby si všimla, že mi není moc po chuti její tykání.

„Míra peněz zaručeně není mírou kvality ani mírou potřeby,“ zasmála se a vydala se šikmo vlevo do nejprudšího svahu.

„Už ses vyrovnal s tím, že cesta není, anebo ještě doufáš?“ pokračovala v hovoru.

„Čekám, kam až tuhle komedii chcete hnát. Nepředpokládáte snad, že se leknu, dám vám peněženku a požádám o buzolu na cestu zpátky, že ne? Znáám lesy kolem jako své boty. Takže...“

„...takže mne můžeš dovést až k Dračí skále, že?“ dokončila posměšně mou větu.

„To nemohu, není tu žádná Dračí skála,“ zahuhlal jsem a dýchal si přitom do zkrchlých dlaní.

Zvednutý límec mého kabátu byl pokryt vrstvou ledu a plnil spíše funkci okapu, jímž mi za krk a na záda stékaly proudy ledového deště, než aby mne chránil.

„No, já ti zase nedám buzolu, stejně bys tu teď podle ní zabloudil. A tady odbočujeme, jdeme nahoru do kopce,“ odpověděla a vykročila mezi stromy, kde se bělal matný svit stoupajícího zasněženého svahu.

Stále jsem čekal, kdy narazíme na příkop u asfaltové silnice mezi Rokycany a Holoubkovem. Šli jsme více než hodinu, a pokud jsme dlouho nekroužili lesem, museli jsme jej buď minout, nebo na něj narazíme každým okamžikem. Touto myšlenkou jsem se utěšoval další dvě hodiny. Nenarazili jsme ani na příkop, ani na silnici, a pořád jsme směřovali do kopce. Čas od času jako by se mi v očích rozbřesklo, anebo se nějak prohloubilo vidění – stromy nabyly neznámých obrysů, jejich obvyklé tvary byly jen jakousi čelenkou na čemsi výrazně mohutnějším a stromům zcela nepodobném. Stejně tak sníl a půdu pokrývaly jakési stíny – ne, nebyly to vlastně

stíny, nenacházím to správné slovo k vyjádření toho, jak vypadaly – snad jako nějaké vzory pro své průměty. Průměty vlastní reality byly ty stromy, co jsem je znal z lesa. Jako kdyby měly kromě hlavního kmenu ještě nespočet dalších kmenů, větviček, rukou a nohou – a pohybovaly se. Nedokážu běžnými slovy popsat své vize.

Po několika hodinách supění jsme dospěli na vrchol svahu. Dávno jsem si přestal myslet, že vím, kde se nacházím. Orientuji se v lese poměrně dobře, a tak jsem si říkal, že bychom se měli pohybovat na jižní straně lesního masivu směrem k Mirošovu. To bychom se však museli dostat alespoň přes tři silnice a překonat spoustu cest. Nepřekročili jsme jedinou! Naopak, co krok byly stromy vyšší a mohutnější, také jejich VZORY zmohutněly a nabývaly konkrétnější podoby. Odhadoval jsem, že se takhle plahočíme přibližně tři čtyři hodiny. V tomto náročném terénu jsme mohli ujít maximálně tři kilometry za hodinu, v tom případě jsme se nacházeli asi devět až dvanáct kilometrů od dálnice. Někde tady bývala obec Skořice, anebo Mirošov, či Mešno. Neměl jsem už vůbec ponětí, kudy jsme si to namířili od dálnice. Na žádnou osadu, neřkuli vesnici, jsme však nenarazili. Vzdal jsem to, nevěděl jsem, kde jsme. Zvláštní bylo, že mne zachvátil podivný pocit, pro mne zcela nový – netušil jsem totiž, KDY jsme. Svou průvodkyni jsem slepě následoval, neboť zpáteční cesta k autu nepřicházela v úvahu bez jejích navigačních schopností. A bez ní byla KTERÁKOLIV cesta KAMKOLIV v tomto lese přízraků jistou cestou ke smrti! Zabloudil bych po pěti minutách. Náhle se začala stezka svažovat. Mezi stromy tu a tam problesklo svou sněhovou pokrývkou světlejší místo a osvětlilo odrazem hvězd naši cestu do údolí. Již jsem nenutil svou průvodkyni k hovoru, vypadala teď jaksi shrbenější a starší, jako by se více vpila do svého, ve srovnání s mým kabátem jen lehkého přehozu.

Mezi stromy se zamihotalo jasné světlo. Zřejmě velký oheň. Zvedl jsem hlavu k obloze. Zase tak velký nebude, jinak by ozářil i vršky stromů. Možná byl shora něčím kryt, snad tam v dálce doposud sněžilo. Nebyl jsem vůbec nadšen. Spíše bych uvítal pár výrostků nevybíravě po mně požadujících peněženku, kreditní karty a klíčky od auta. Kéž by ten prazvláštní příběh skončil! Mohl bych se ohrát někde v hospodě, objednat si do Prahy taxík, nebo někoho požádat, aby mne navrátil do civilizace.

V tu chvíli mi ovanul tvář horký dech mé průvodkyně: „Za okamžik budeme na místě a moje úloha tím skončí. Pokud mne budeš někdy potřebovat, vzpomeň si, kde jsi mě vzal do auta. Na to místo ale vzpomínej s modrou chutí!“ A s posledními slovy jako by dusila smích.

Náhle jsem se cítil o poznání lépe. Dokonce i mokrá záda, po nichž mi setrvale stékal déšť, se mi narovнала a zdála se teplejší, ne tak zkrhlá. Dole mezi stromy pod námi jistojistě plála vatra. Hořela při úpatí vysoké zdi, která se tvářila, že podepírá skálu strmě se vypínající nad ní. Ze skály vyčnívaly nástavby a cimbuří pokrytá šindelovými střechami s hustou sněhovou čepicí. Ve spoustě oken se mihotaly světloušky plaménků svíček nebo petrolejových lamp a kolem ohně vládl čilý ruch. Proboha, jsem snad ve středověku?!

Má společnice si to namířila rovnou k ohni. Na vyvýšeném kamenném náspu tam seděl bělovlasý muž. Na první pohled vypadal staře, staře stejně jako moje průvodkyně. Jeho věk se zdál být jiným atributem jeho osobnosti, neměl prázdný vliv na mladistvě vyhlížející tělo, na provazce svalů na ramenou a silných pažích jasně se rýsujících pod volnou halenou. Dlouhé bílé vlasy ozářené ohněm povlávaly v poryvech větru a spolu s padajícími vločkami vytvářely dojem odrazu hvězd v tůni.

Moje průvodkyně k onomu muži přistoupila a tichým hlasem mu cosi sdělovala. Nestál jsem tak blízko, abych byl schopen zachytit byť jen jediné slovo, natožpak porozumět tomu, co si říkají. Velmi mne překvapovalo, že byli na takovou zimu, jakou jsem trpěl já, nedostatečně oblečení. Ti lidé jsou snad z ledu, nebo co? Oba živě gestikulovali, čas od času se Bělovlasý podíval směrem ke mně a rezolutně vrtěl hlavou. Vypadal dost našťavaně. Jejich spor mne vcelku nevzrušoval a pomalu jsem se loudal k ohni. Zvědavě jsem se rozhlížel. Neustále se mi moc věcí zdálo divných. A do hlavy se mi pozvolna vkrádala myšlenka, že by ty pohádky nebo vědeckofantastické filmy mohly mít tu a tam přece jenom pravdu. Kolem ohně se povalovalo množství různého náčiní a všelijakých nástrojů, které jsem v životě neviděl, ani jsem si nedokázal představit, k čemu slouží. Tak například přibližně 15 cm dlouhá tyčka, uprostřed jakoby se zářezy pro prsty a se spleteným cimbuřím na obou koncích – ano, doslova a do písmene, jako kdyby byl na obou koncích tyčky vrchol věže i s cimbuřím. Anebo dlouhá tyč, či hůl, určitě přes dva metry vysoká, bez sebemenšího hrotu dole nebo nahoře, a na jedné straně zakončená jakousi koženou spleť řemínků. Sklonil jsem se a začal se ve věcech přehrabovat. Dalším zajímavým předmětem byla kožená kapsa velikosti peněženky, sevřená do kované mříže a uzamčená visacím zámkem. Spousta podivností! Kam jsem se to vlastně dostal? Moje podezření zesílilo, a tak jsem si v hlavě probíral, kdy a co jsem naposledy pil. Nenamíchal mi někdo něco do pití? A nezdá se mi to všechno? Pomalu jsem odložil okovanou kapsu a chtěl odsunout jemnou kožešinu, abych se podíval na špičku dalšího a opět zřejmě zajímavého předmětu, když vtom mi ruku k zemi přišlápla čísi bota. Ruka promrzlá od deště a sněhu se zpožděním zabořila. Tak už obvykle zkřehlé končetiny reagují.

„Tak to by stačilo, HAUZÁKU! Přehrabovat se mi ve VĚCECH, to je trochu moc i na mne!“

Pohlédl jsem bolestí přimhouřenýma očima vzhůru. Nade mnou se tyčil Bělovlasý a tvářil se ještě hůř než při rozhovoru s mou společnicí.

„Hylegu, nech ho, doposud nic nepochopil, nic neumí – a určitě jsme se spletli! Tedy ty ses spletl. To nemůže být Gharm!“

Bělovlasý se otočil a uvolnil mou ruku. Třel jsem si promodralé prsty špinavé od jehličí a sněhu.

„Jak jsme se mohli splést? Sama víš, že to nejde, Gharm nám musel spískat nějaké další překvapení. Kdo by to byl tušil, že se někam schová ještě hlouběji. Tohle určitě nebude jeho HAUZÁK. Je to obyčejný spáč, nic, co by s námi mělo být i jen dech společného. Odved' ho zpátky, Anareto. Nejvíc mě mrzí, že jsme si dali takovou

námahu s odstíněním a časováním. Aby se Gharmovi náhodou neublížilo. Měli jsme ho odsunout, jakmile přiznal, že nemá sílu.“

„Nepřiznal, že nemá sílu. Než zmizel, řekl, že není dostatek síly, a to je rozdíl, Hylegu,“ odpověděla moje průvodkyně. No, alespoň začínalo být trochu jasno. Konečně něco málo světla v tomto tunelu. Vůbec nic jsem nechápal. Oba, bělovlasý Hyleg i Anareta, měli očividně zájem o někoho jiného, nešlo jim o mne. Vrátím se k autu a rychle na tyhle blázný zapomenu. Asi je nejvyšší čas, abych se do té debaty vmísil.

„No sláva, takže můžeme jít zpátky, já totiž k autu vážně netrefím,“ vložil jsem se rázně do řeči.

Hyleg se prudce otočil: „To si piš, že se vrátíš, protože jsi však jen HAUZÁK, vůbec nic se nestane, když tě Anareta doprovodí, až se nám zachce. Tvůj běh stejně stojí, tak je to jedno.“

Pohrdlivě pohodil hřívou bílých vlasů a udělal pár kroků směrem k ohni, jako by se chtěl ohrát. Ve vzdálenosti několika metrů stálo pár postav. Nevšiml jsem si, že by přicházely. Divné! Všechno tu bylo podivné. Postavy si byly natolik nepodobné – jinde a jindy bych přísahal, že nemohou vůbec existovat. Jestli teď ale můj mozek akceptoval takové nepravděpodobnosti jako celé to putování lesem, neexistenci existujících silnic, překvapivý způsob mluvy, pak může být dost zajímavé, co mne ještě čeká. Jedna z postav přistoupila k Hylegovi. Byl to vysoký vyhublý muž. Lícní kosti mu vystupovaly z hubené tváře a oči naopak byly v očních důlcích zapadlé tak hluboko, že se nedalo poznat, jestli vůbec nějaké oči má.

„Nemáš pravdu, Hylegu, na přípravě zachycení...“ a opět neřekl zachycení, ale jakési slovo se spoustou sykavek, já však nějak pochopil, co tím míní, „...jsme se podíleli všichni, nejen ty a Anareta. Musí to být on. Nade vši pochybnost! ZASTAVIL, i když si to u věže stojící Anareta jen přála! Zastavil přesně na pachu k bráně! Říkám ti, musí to být on. Nemůžeme ho nechat jen tak odejít.“

Okolí lesa jako kdyby se náhle pohnulo, světla v oknech se rozostřila, ale po chvilíce se vše vrátilo zase do původního stavu. Se zájmem jsem sledoval, jak si muž energicky tře dlaně o stehna.

„Takhle moc důrazu svým slovům nepřidá,“ pomyslel jsem si.

„Nepleť se do toho, HAUZÁKU!“ okřikl mne Hyleg.

Opravdu mě to přestávalo bavit! Je sice vyšší, silnější, ale to ještě neznamená, že se mnou bude jednat jako s otrokem.

„Tak podívejte, to už je příliš i na mne! Jsem sice tolerantní a vaši stopařku Anaretu jsem vzal do auta, abych jí pomohl, doprovodil jsem ji, aby se jí nic nestalo, jsem mokrý, naštvaný a nehodlám poslouchat vaše okřikování, když jste se evidentně spletli vy, a teď mi ukažte směr, ukažte mi, kde je moje auto, a já půjdu, nehodlám tu strávit věčnost, je mi zima a mám žízeň,“ pustil jsem se do něho. Hyleg i Hubeňour na mne zírali, jako by právě spatřili strašidlo, Anareta se jen potočila a ramena se jí třásla skrývaným smíchem.

Hubeňour upřel oči na Hylega a udiveně pronesl směrem k Anaretě: „Co je stopařka? A on ochraňoval TEBE?“

Viditelně ohromen pak tiše hleděl hodnou chvíli na Hylega, snad očekával vysvětlení.

„Odkdy paní brány potřebuje OCHRANU a ještě navíc od HAUZÁKA? Jako by nestačily problémy se zmizením Gharmu. Tak co se dělo?“ Obrátil se hubený znovu na Anaretu.

„No, možná, že on si to myslí. Víš, Almutene, nechtěla jsem ho vyplašit, jak jste mi řekli. Nemusí být vědomý, tak jsem prošla bránou celá. No, a on si teď představuje, že mi pomohl a přivezl mne. Nebyla jsem si jistá a pořád si nejsem jistá, jestli jste neudělali chybu a nezvolili špatného. Je zřejmé, že Gharmem není. Ale zato byl velmi zábavný. Možná je Gharm zkušenější, než jsme předpokládali, možná by bylo lepší, Hylegu, kdybychom jeho rady brali více vážně.“

Aha, takže Hubený se jmenuje Almuten. Skutečně divná jména. A patrně se přeli o něco, co mi stále zůstávalo utajeno.

Hyleg prudce pohodil hlavou, až mu hřívá bílých vlasů šlehla do obličeje:

„Gharm je blázen! Proč oživovat HAUZÁKY? K čemu nám to bude dobré?“ Začínal vypadat velmi rozrušeně.

„Taky můžeme ukončit HAUZÁKOVU pronikání a vrátit jej zpátky. A začít pátrat po Gharmovi znovu,“ dodal už poněkud klidněji.

Nechtěl jsem tam stát jen tak a tvářit se jako věc, které se to netýká.

„Podívejte, znovu navrhuji, že odejdu a nechám vás o samotě vyřešit si váš spor. Jen mi alespoň řekněte, kudy mám jít,“ snažil jsem se vynutit si jejich pozornost.

Vypadalo to, že mě nevímají. Kolem se začalo pomalu shlukovalo množství zvědavých a velmi pitoreskních postav, nebo spíš objektů. Třeba jsem se opravdu ocitl tam, kde jsem neměl být. Sice tu ještě pořád byla možnost, že kdesi ležím s pořádnou modřinou na hlavě, případně s notnou dávkou alkoholu v krvi, jenže to se mi zdálo méně a méně pravděpodobné. Almuten na mne nepřítomně pohlédl.

„Vzpomeňte na to, co Gharm říkal, než jste ho neposlechli. Že sdílení a přechod HAUZÁKŮ jsou pouze otázkou času. Dokonce tvrdil, že VÍCEMĚRNÍ jsou potomky HAUZÁKŮ, kteří překročili. Není tedy správné odeslat ho zpět. Navíc, největším zastáncem umístění a stažení HAUZÁKA jsi byl právě ty,“ odsekl Hylegovi.

Hyleg se prudce napřímil a zaťal pěsti. V tu chvíli jako kdyby celým prostorem proletěl blesk, stejně tak se mihne obrazovkou počítače na zlomek vteřiny výboj, anebo se na okamžik zasekne počítačový program. Všechno kolem na ten nepatrný zlomek času ztratilo svou ostrost. A opět jsem zahlédl ty temné a velké neznámé věci, jejichž zakončením byly stromy. Vzápětí však porucha odezněla a já hleděl na Hylega, kterak se uklidňuje a rukou si probírá své dlouhé vlasy.

„Huúú! Já jsem tady!“ křikl jsem na ně.

Všichni na mne pohlédli jakoby s velkou námahou. Jen Anareta bez zjevného úsilí na mne upřela oči a nadzvedla jedno obočí.

„Můžete mne začít vnímat?“ pokračoval jsem již dost rozzlobeně. „Vaše problémy si buď vyřešte beze mne a laskavě mne nechte odejít, nebo mi řekněte, o co jde, a ne že budete diskutovat o mé maličkosti jako o věci!“

Almuten se zasmál, Anareta se obrátila a ramena se jí opět třásla.

„Tvoje maličkost? A s jakou pýchou to bylo řečeno! Ani netušíš, jakou máš pravdu, MALIČKOSTI!“ Almuten se ještě pořád smál, když pokračoval: „Tak co, jakou šanci dáš, Hylegu, HAUZÁKOVI? Můžeme ho odeslat hned a zastavit jeho pronikání, nebo mu musíme poskytnout příležitost, i když je jasné, že není VÍCEMĚRNÝ. Kde je pak Gharmovi konec, asi vůbec nezjistíme.“

„Musíme si ale pospíšet,“ vložila se Anareta do rozhovoru, „porucha a tím i otevřená brána mohou způsobit další problémy. A brána není už moc stabilní.“

Hyleg prudce přecházel sem a tam a plameny ohně dokreslovaly kontrast mezi jeho stařecky vyhlížejícími vlasy a mohutnou postavou silného muže, nyní již zahalenou do tmavého pláště.

„Dobrá, nesetřeme ho, ať se tedy pokusí. Konečně, prohazují nám sem mnoho svého odpadu nevědomky, snad se mu povede vědomý průnik. Pokud ano, vezmu ho na milost coby Gharmova posla, ale nebudu s ním jednat jako s Gharmem. To NIKDY!“

A na slovo NIKDY položil zvláštní důraz. Bylo to skutečně slovo NIKDY? Můj mozek je takto přeložil, jenže zase znělo velmi cize, jinak, možná „nijindykde“, anebo tak nějak. Budu používat pro toto slovo výraz NIKDY, ač jsem se mnohem později dozvěděl, a hlavně pochopil, jeho vlastní význam ve smyslu VÍCEMĚRNÝCH.

„Jestli ho pošleš zpátky bez průpravy, nikdy se sem nemůže vrátit, a i pro nás bude jako posel, i jako stopa Gharma, ať už udělal cokoli, zbytečný. Musíš mu poskytnout alespoň dílčí vysvětlení. Není nutné vysvětlovat HAUZÁKOVI všechno, to základní by však vědět měl. Pokud tedy nerozhodneme o jeho poučení, doporučuji ti zastavit pronikání a vymazat ho,“ Almuten pronesl svá slova naléhavě a čekal na Hylegovu odpověď.

„Nestabilita roste, rozhodněte se,“ ozvala se tiše Anareta a tvářila se, jako by ji jejich rozhodnutí nechávalo zcela klidnou. Opírala se o strom.

„Dobrá, dobrá, zaháníte mne do kouta!“ rozkřikl se Hyleg a plácl rukama do stehů. Vzápětí oslovil Anaretu: „Ty mu vysvětlíš základní minimum a pak jej vyprovodíš zpět bránou. To, co hledáme, se neobjeví v toku času, jinak bychom to dávno zjistili. To, co hledáme, se buď ukáže, nebo se neobjeví vůbec. Určitě neztratíme nic víc než jednu Gharmovu stopu. A teď běžte!“

„Jdeme!“ houkla na mne a vyrazila směrem do kopce k průsmyku a studenému temnému lesu.

Další divná věc, zatímco jsme si povídali, necítil jsem ani sníh, ani ledové krystalky, dokonce ani mlhu.

„Doufám, že se už nevidíme,“ procedil jsem mezi zuby, ale Almuten i Hyleg to kupodivu zaslechli.

„Kéž bychom se nikdy nepotkali,“ sykl Hyleg.

Almuten mi však s úsměvem vmetl do tváře: „Pleteš se, jenže to je přepych, který si zanedlouho nebudeš moci dopřát. Na shledanou.“ Jeho slova mi zněla v uších ještě tehdy, když jsme překročili sedlo, i celou zpáteční cestu lesem. Noc již dosáhla svého vrcholu a já každým okamžikem očekával, že se mi za zády objeví světlo.

„Kdy mi budeš něco vysvětlovat?“ houkl jsem do šera před sebou, kde jsem slyšel Anaretiny kroky. Kroky se zastavily.

„Poruším Hylegův příkaz. Taký si nemyslím, že to jsi ty. Jestli mne ale zavoláš, začnu tě vyučovat. Ne však minimum, prostě všechno, co sama znám a mohu tě naučit. A teď si pospěš, nevydržím už dlouho a brána se zavře. Je to výjimka, nikdy nenechávám bránu otevřenou v tvém čase takovou dobu.“

Znovu jsem zaslechl kroky, které postupně slábly. Anareta přidala. Popoběhl jsem k místu, kde se ozvaly naposled – a sklouzl jsem ze svahu k okraji dálnice.

Anareta stála u předních dveří auta: „Tak vám, pane, děkuju za svezení, byl jste moc hodný. A na shledanou!“ Zcela netečný výraz v jejích očích neprozrazoval, že mi dělala společnost skoro celou noc.

„Proč tak komisi rozloučení, slečno, po tom nočním příběhu?“ zeptal jsem se.

Anaretina hlava sebou cukla a jako kdyby pod vlasy skrývala úsměv na tváři.

„Nerozumím vám, takže děkuji ještě jednou a na shledanou,“ zaznělo zpoza sevřených rtů a Anareta se otočila a zmizela v šeru lesa.

Zdálo se mi, že okolí zhoustlo a spolu s prudkým poryvem větru spadl z těžkého nebe plného sněhu cár mlhy. Přimhouřil jsem oči a otočil hlavu k autu. Když jsem se podíval zpět k lesu, nebylo po Anaretě ani vidu, ani slechu.

Prohlédl jsem si zablácený kabát – tedy nebyl vůbec zablácený, byl jen mokrý ledovou tříští. Svlékl jsem jej a hodil na zadní sedadlo. Pak jsem usedl za volant. Chvilí jsem jen tak seděl a přemýšlel o tom, co se stalo. Najednou jsem sebou cukl. V autě bylo teplo! Jak je to možné, byl jsem pryč bezmála šest hodin! Auto přece nemohlo vydržet v takové slotě teplé! Podíval jsem se na hodinky. Neuběhla ani půlhodina od okamžiku, kdy jsem odjel z chaty. To by tak odpovídalo cestě odtamtud sem. Ne, to není možné! Snad se mi to nezdálo?! Snad má Jana, moje osobní lékařka, skutečně pravdu a měl bych si dát na chvíli pohov! Jsem přepracovaný a potřebuji dovolenou, anebo bych měl zamířit rovnou do blázince. Ne, ne! Tohle se mi nezdálo, to bylo reálné! Ale co to tedy bylo? Co ještě může být stejně reálné jako svět kolem mne?

Vyhlédl jsem z okna do noci. Mlhou jsem uviděl, jak se zablesklo – asi jenom další porucha na obrazovce. Možná! S hlavou plnou nezvyklých zážitků a dojmů jsem nastartoval a odjel do Prahy.

